

rencen er blevet sluttet et bestemt Kompromis, et Kompromis, der naturligvis gaar ud paa det, som det ærede Medlem selv ønsker. Han ønsker ikke Toldforhøjelse, men Importregulering, han ønsker Prisregulering og alle den Art Ting, og saa tror det ærede Medlem straks, at derom er der sluttet et Kompromis i Valutakonferencen. Jeg gjorde allerede ved Lovforslagets første Behandling opmærksom paa, at dette er fuldkommen forkert. Tværtimod, der er fra flere og indflydelsesrige Sider i Valutakonferencen blandt dem, som ellers har sluttet sig til Konferencens Betænkning, taget det bestemteste Forbehold overfor disse Ting. Andre har taget Forbehold i den anden Retning, Toldretningen, som — deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel — indenfor Valutakonferencen var ikke saa lidt stærkere end Importreguleringsretningen, men ogsaa mod dette er der taget ganske væsentlige Forbehold. Her er altsaa ikke sluttet noget som helst Kompromis. Her er kun udtalt den Mening, at man bør stræbe hen til en bedre Handelsbalance, man bør stræbe hen til at formindske Importen af saadanne Varer, som kan undværes, og man nævner eksempelvis forskellige Veje, ad hvilke dette kan naas, men der er absolut ikke sluttet noget bestemt Kompromis, ikke stillet noget bestemt Forslag i saa Henseende.

Det ærede Medlem talte om, at jeg overfor Spørgsmaalet om Diskontoen var en magtesløs Magthaver. Jeg er ikke nogen Magthaver i dette Forhold af den simple Grund, at hele den Forfatning, hvorpaa vort Lands Pengevæsen er grundlagt, lige siden 1818 har som et Hovedpunkt, at dette vigtige Forhold og andre vigtige Forhold vedrørende vort Pengevæsen er det ikke Staten, som ordner, men at Ordningen deraf skal ligge i en privat Organisations Haand, en Organisation, som man har søgt at udstyre paa bedste Maade dertil. Derfor er det ikke at være en magtesløs Magthaver at erkende, at saaledes ligger Forholdet. Jeg vilde derimod være en Magthaver med usurpatoriske Tendenser, hvis jeg vilde forsøge ad Omveje at rokke ved den Magtfordeling, som her er givet. Dette staar jo aldeles ikke i Modstrid med, at jeg selvfølgelig indenfor de Grænser, som Landets finansielle Forfatning stiller mig, vil gøre, hvad jeg kan, for at fremme den Opfattelse, som efter min Mening i Øjeblikket er den rette i Diskontospørgsmaalet.

Jeg maa i øvrigt i høj Grad beklage de

Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med angaaende dette Lovforslag, og jeg maa sige, at de undrede mig i meget høj Grad. Før Regeringen havde accepteret Forslaget, og da man endnu troede saa smaat paa, at Regeringen maaske ikke vilde acceptere det, var dette Forslag det eneste saliggørende, da var det næsten en Forbrydelse af Regeringen blot at give sig nogle Dage til Overvejelse, inden man fremsatte Forslaget. Nu, efter at Regeringen har accepteret Forslaget og fremsat det — nu vel, man vil ikke modsætte sig det, man vil stemme for det, men man tillægger det ikke den allermindste Betydning; man mener endogsaa, at det i visse Tilfælde kunde komme til at gøre positiv Skade. Det er det første, som undrer mig ved denne Sag. Dernæst undrer det mig, at det ærede Medlem saa ganske ser bort fra den Lod og Del, som hans egne Meningsfæller, og fremragende Meningsfæller, i Valutakonferencen har haft i dette Forslags Fremkomst. Efter min Mening gør den Slags Udtalelser ubodelig Skade. De har tillagt det — det har hele Valutakonferencen gjort, det fremgaar af Betænkningen — ganske overordentlig stor Betydning og har ogsaa i det hele sagt god for Forslagets konstruktive Hovedtræk. Derfor undrer det ærede Medlems Udtalelser mig i saa høj Grad. Han siger, at dette Lovforslag giver kun en Galgenfrist, og at det kun vil have ganske minimale Virkninger; maaske vil det væsentlige Resultat af det blive et stort Statslaan, som det bliver meget byrdefuldt for os at afbetale. Efter min Mening gør den Slags Udtalelser ubodelig Skade i et Øjeblik, hvor vi gaar til en Foranstaltning, som der fra alle kyndiges Side er lagt betydelig Vægt paa, og som faktisk, hvis den udføres paa rette Maade, og hvis man ikke paa Forhaand afsvækker Virkningerne af den, ikke alene kan skabe en jævner Bevægelse i vor Valuta, men ogsaa kan bidrage sit meget væsentlige til at hæve Kursen paa den danske Krone. Jeg har selv angivet, indenfor hvilke Grænser jeg mener Lovforslaget kan være virksomhedsfuldt, men da jeg fastholder den Opfattelse, at en meget stor Del af Skylden for, at den danske Krone er faldet saa langt under sin naturlige Værdi, ligger i Panikstemninger, ligger i det, jeg har kaldt for Selvbagtalelse, som er blevet drevet af os her i denne Nation i højere Grad end i nogen anden, saa tror jeg ogsaa, at det, at man skaber en Myndighed, som er i Stand til at lægge en Kapsun paa Panikken, paa